reference JO nr. L 257, s. 2) omfatter de foranstaltninger, som er fastsat i en national lovgivning for at give mulighed for revalidering af handicappede, i det omfang disse foranstaltninger vedrører arbejdstagerne selv;

2. Artikel 12 i nævnte forordning omfatter de foranstaltninger, som er foreskrevet ved en national lovgivning for at give handicappede mulighed for at genvinde eller forbedre deres arbejdsevne, i det omfang disse foranstaltninger vedrører børn af arbejdstagere.

Lecourt Monaco Pescatore

Donner Kutscher Ó Dálaigh Sørensen

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg, den 11. april 1973.

A. Van Houtte
Justitssekretær

R. Lecourt
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT H. MAYRAS FREMSAT DEN 4. APRIL 1973 [1]

Hr. Præsident,

mine herrer dommere,

Den italienske statsborger, Rocco S., bosatte sig i Belgien i 1957 for dér at arbejde som lønnet arbejdstager. Han blev ledsaget af sin familie, herunder sin søn Michel, født 1. september 1954, som da var 2 år og 8 måneder gammel.

Michel S. lider af en dyb åndssvaghed, som synes at være medfødt. Han blev foreløbigt anbragt på en specialinstitution for undervisning og pleje, l'Institut médico-pédagogique Saint-Lambert, Bonneville (Belgien).

I marts 1970 indgav hans fader på hans vegne en begæring om optagelse i »Fonds national de reclassement social des handicapés«, der er oprettet ved den belgiske lov af 16. april 1963, for at han skulle nyde godt af en funktionel revalidering og efter en speciel erhvervsvejledning af en placering i passende beskæftigelse.

Denne lov har overladt den nationale fond, som er en offentlig institution, den opgave at yde personer med belgisk statsborgerskab, hvis erhvervsmuligheder

1 — Oversat fra fransk.

er reducerede som følge af insufficiens eller forringelse af deres fysiske eller mentale evner, visse fordele in natura eller ved pengemidler for at lette deres indførelse i eller tilpasning til erhvervs- og samfundslivet.

Ved Arrêté Royal af 29. maj 1968 blev denne lov udvidet til også at gælde personer med fremmed statsborgerskab under den særlige betingelse (artikel 2-1°), at de »har bosat sig på det nationale område før den første medicinske konstatering af deres invaliditet«.

Den nationale Fond har forkastet denne ansøgning med den begrundelse, at Michel S.' åndssvaghed på grund af sin art og medfødte oprindelse burde være blevet konstateret før denne unge mands bosættelse i Belgien.

Hans fader forelagde denne beslutning for den i medfør af lovens artikel 26 oprettede appelinstans. Da han ikke fik medhold her, anlagde han herefter sag ved Tribunal du Travail (Arbejdsretten) i Bruxelles, som er den kompetente domstol vedrørende denne tvist.

Efter at Rocco S. døde i august 1971, er sagen blevet overtaget af hans enke.

Sagsøgeren i hovedsagen har for Tribunal du Travail påberåbt sig den af Rådet for De europæiske Fællesskaber vedtagne forordning nr. 1612/68 om arbejdskraftens frie bevægelighed og i særdeleshed bestemmelserne i denne forordnings artikel 7, hvorefter arbejdstagere, som er statsborgere i en af Fællesskabets medlemsstater, dyder samme *sociale fordele* som indenlandske arbejdstagere på de andre medlemsstaters område.

Hun har hævdet, at hendes søns italienske statsborgerskab på grundlag af dette ligestillingsprincip ikke kan anføres som indsigelse over for ham.

Tribunal du Travail har antaget, at løsningen på tvisten forudsætter en fortolkning af den påberåbte fællesskabsretlige bestemmelse. Den har således ved dom af 10. november 1972 besluttet at udsætte afgørelsen, indtil Domstolen har udtalt sig om følgende præjudicielle spørgsmål:

»Er de fordele, som den belgiske lov af 16. april 1963 om revalidering af handicappede hjemler, sociale fordele i den betydning, som er forudsat i artikel 7 i forordning nr. 1612/68 fra Fællesskabets Råd?«

Inden for rammen af den præjudicielle procedure kan Domstolen ganske vist ikke træffe afgørelse om, hvorvidt en national lov er anvendelig på et konkret tilfælde; dette spørgsmål henhører alene til de kompetente nationale retters afgørelse. Om dette spørgsmål har repræsentanten for Den nationale Fond for revalidering af handicappede i retsmødet meddelt Domstolen, at Fonden efter praksis ved Cour du Travail i Bruxelles og i Liège har bevisbyrden for, at den første medicinske konstatering af invaliditeten forelå før den pågældendes ankomst til Belgien; dette bevis er det i praksis umuligt at føre, og heraf følger i nærværende sag, at ansøgeren er omfattet af loven af 16. april 1963. Det drejer sig her imidlertid om overvejelser, som ligger uden for Fællesskabsretten, og som vi ikke kan støtte os på. Derimod er Domstolen beføjet til at give den nationale ret alle de fortolkningsmomenter, som er relevante for Fællesskabsretten, og som kan vejlede den ved vurderingen af virkningerne af den belgiske lov af 16. april 1963, idet Domstolen udtaler sig om spørgsmålet om, hvorvidt begrebet sociale fordele i den i forordning nr. 1612/68 forudsatte betydning omfatter ydelser vedrørende den revalidering af handicappede, som er fastsat i denne lov.

Domstolen har ved flere lejligheder truffet afgørelse i tilsvarende situationer og særlig ved i dom af 15. juli 1964 (Van der Veen, Rec. 1964, s. 1111), at bestemme, at den nederlandske lov Algemene Weduwen en Wezenwet om pensioner for enker og forældreløse udgør en »lovgivning« på den sociale sikrings område i den i Rådets forordning nr. 3's forudsatte betydning.

Domstolen har på samme måde anerkendt, at den indtægt, som er tilsikret ældre personer ved den belgiske lov af 1. april 1969, må anses for en alderdomsydelse i henhold til samme forordning nr.

3 (dom af 22. juni 1972, Frilli, Rec. 1972, s. 457) for så vidt angår lønnede arbejdstagere og dermed ligestillede i medlemsstaterne, som er berettigede til pension i Belgien.

Rådets forordning nr. 1612/68 anvender de principper, som er opstillet i Romtraktatens artikel 48. Den har til formål at sikre gennemførelsen af den ret, som er givet medlemsstaternes arbejdstagere til frit at rejse inden for Fællesskabet for at udøve en lønnet virksomhed på en hvilken som helst af disse staters område.

Med dette for øje sigter den på til arbejdstagernes fordel at afskaffe enhver forskelsbehandling, som er grundet på nationalitet, og at gennemføre en fuldstændig lighed mellem behandlingen af arbejdstagere fra Fællesskabet og indenlandske arbejdstagere for så vidt angår både adgangen til beskæftigelse (artikel 1) og beskæftigelses- og arbejdsvilkår, navnlig for så vidt angår aflønning, afskedigelse og, i tilfælde af arbejdsløshed, genoptagelse af beskæftigelse i faget eller genansættelse (artikel 7, stk. 1), såvel som i kollektive arbejdsforhold: medlemskab af fagforeninger og udøvelse af fagforeningsrettigheder (artikel 8).

Dette ligestillingsprincip har også betydning uden for arbejdsforhold »stricto sensu«, idet fællesskabsarbejdstageren i henhold til artikel 7, stk. 2 »nyder *samme sociale ... fordele* som indenlandske arbejdstagere«, og i henhold til stk. 3 ligeledes har samme ret til på samme vilkår som disse at deltage i uddannelse i faglige uddannelsesinstitutioner, omskolings- og revalideringscentre.

Den lighedsbehandling, der kræves ifølge Traktatens artikel 48, udgør således selve grundlaget for forordning nr. 1612/68. Den er kun begrænset ved det i Traktaten formulerede forbehold vedrørende den offentlige orden og ved bestemmelserne i forordningens artikel 8, som er inspireret af den samme tanke, og som muliggør udelukkelse af fællesskabsarbejdstagere fra deltagelse i administration af offentligretlige organer fra udførelse af offentligretlige hverv.

Forordningens almindelige system og den ånd, som præger den, kan således kun føre til at tilkende udtrykket »sociale fordele«, der er nævnt i artikel 7, stk. 2, den allervideste rækkevidde og til at indrømme, at den særlig omfatter de fordele, som lovgivningen i en medlemsstat indrømmer sine statsborgere på området for revalidering af handicappede i det omfang, hvori en sådan lovgivning har genoptræning til arbejde som sit principielle mål.

Analysen af loven af 16. april 1963 viser, at den belgiske lovgivning i det væsentlige har haft virkeliggørelsen af et sådant mål for øje.

Anvendelsesområdet for »ratione personae« i denne lov sådan som det er defineret i dens første artikel, omfatter under forbehold af statsborgerskabsbetingelsen, alle personer, hvis beskæftigelsesmuligheder faktisk er reduceret som følge af en insufficiens eller en forringelse på mindst 30 % af deres fysiske kapacitet eller mindst 20 % af deres åndsevner.

Først og fremmest er der tænkt på arbejdstagere, hvis ydeevne er nedsat på grund af sygdom eller ulykke, også når disse begivenheder ikke er knyttet til arbejdet. Visse af de ydelser, som er foreskrevet i loven har i påkommende tilfælde karakter af en supplerende beskyttelse i forhold til dem, som ydes i henhold til ordningen om social sikring mod risikoen for sygdom eller arbejdsulykker.

Ligeledes berøres personer, som på grund af deres utilstrækkelige fysiske eller mentale evner ikke kan tage beskæftigelse på normale vilkår, og i særdeleshed unge handicappede.

I alles interesse skal Den nationale Fond i henhold til artikel 3 som sin første opgave overvåge, at de handicappede »kan nyde den bedste medicinske eller kirurgiske behandling med henblik på at opnå en maksimal funktionel helbredelse og således virkeliggøre eller forbedre egnetheden til arbejdet«.

Fonden afholder helt eller delvis omkostningerne ved behandlingen i det omfang, denne er berettiget under hensyntagen til de øvrige bidrag, som følger af bestem-

melser i love eller anordninger, således for eksempel bestemmelserne om social sikring eller om understøttelse, og under hensyntagen til de handicappedes eller deres families egne økonomiske ressourcer.

Fonden yder dernæst tilskud til den faglige skoleuddannelse eller oplæring; det er dens opgave at rådgive de handicappede eller deres familie, og den skal overvåge, at disse eventuelt nyder godt af en speciel erhvervsvejledning.

Den deltager finansielt ved oprettelsen af centrer, som er godkendt til oplæring eller omskoling, i givet fald i samarbejde med Den nationale Arbejdsformidling (l'Office national de l'emploi).

Under de handicappedes faguddannelse og omskoling yder den disse pengebidrag og tillæg til lønnen, der skal sikre dem en løn, som svarer til de tillæg og fordele, der indrømmes arbejdstagere, som følger hurtige faguddannelseskurser for voksne i centrer oprettet eller understøttet af Den nationale Arbejdsformidling.

Denne offentlige institution sørger for de handicappedes anbringelse i passende beskæftigelse, enten i offentlig administration eller virksomheder eller i den private sektor inden for industri, handel eller landbrug. Lovens kapitel V pålægger i realiteten de private virksomheder at sikre et vist antal handicappede beskæftigelse og dette i forhold til disse virksomheders art og betydning såvel som til graden af de pågældendes varige uarbejdsdygtighed.

Det er den nationale arbejdsformidlings opgave at anbringe de handicappede, som er egnede til arbejde under tilsyn af Den nationale Fond for omskoling.

Endelig kan de af dem, som på grund af karakteren eller alvoren af deres svækkelse for en tid eller definitivt ikke kan udøve en faglig virksomhed under almindelige arbejdsvilkår, beskæftiges på beskyttede arbejdspladser oprettet og subsidieret af Den nationale Fond.

Som man ser, har bestemmelserne i loven af 16. april 1963 det endelige mål, ved medicinsk eller kirurgisk behandling, ved oplæring eller faglig revalidering, og endelig ved anbringelse og beskæftigelse, at muliggøre tilpasning eller gentilpasning til det faglige og sociale liv for personer, hvis svaghed berøver — eller har berøvet — dem muligheden for at udøve faglig virksomhed.

I det omfang Fondens hjælp og subsidier ydes til belgiske arbejdstagere skal disse sociale fordele alene på grundlag af artikel 7 i forordning nr. 1612/68 under de samme vilkår ydes arbejdstagere, som er statsborgere i de andre medlemsstater og bosat i Belgien. Det princip om lønmæssig ligebehandling, som gælder for arbejdsdygtige arbejdstagere kan ikke tilsidesættes til skade for dem, hvis ydeevne er nedsat, og for hvem en funktionel og faglig revalidering er nødvendig for på ny at opnå beskæftigelse. Selv om man kunne nære en vis tvivl med hensyn hertil, bliver denne tvivl bortvejret ved artikel 7, stk. 3, som udtrykkeligt anvender det samme princip vedrørende adgangen til omskolings- og revalideringscentre.

Endelig falder denne løsning sammen med Domstolens retspraksis på et meget nærliggende område. Domstolen har faktisk fastslået, at forbudet mod forskelsbehandling finder anvendelse på den særlige beskyttelse, som en stats lovgivning af sociale grunde giver visse grupper af arbejdstagere (dom af 13. december 1972, sag nr. 44/72, Marsman).

Vi har således ingen betænkeligheder ved at foreslå Domstolen at besvare det stillede spørgsmål således, at de rettigheder, en national lovgivning giver adgang til, og som tilsigter at sikre handicappede *arbejdstagere* en faglig omskoling og revalidering såvel som at skaffe dem en beskæftigelse, som svarer til deres muligheder, i henhold til artikel 7 i forordning nr. 1612/68, skal gives arbejdstagere i andre medlemsstater under de samme vilkår som indenlandske arbejdstagere.

Det er imidlertid givet, at den tvist, som er rejst for den belgiske dommer, ikke vedrører situationen for en vandrende arbejdstager, men derimod for hans mindreårige søn. Domstolen kan ikke se bort fra dette faktum uden at overskride rammerne for spørgsmålet, om loven af

16. april 1963 finder anvendelse på Michel S.

Der opstår derfor det spørgsmål, om bestemmelserne i artikel 7, som finder anvendelse på arbejdstagerne selv, ligeledes indfører en bestemmelse om lige behandling til fordel for deres børn.

Det er dette, den belgiske dommer synes at forestille sig, når han hævder, »at det er ubestridt, at forordning nr. 1612/68 ikke blot finder anvendelse på arbejdstagerne i Fællesskabets medlemsstater men også på deres familier«.

Det følger af præmisserne til henvisningskendelsen, at Tribunal du Travail finder, at et bekræftende svar på det spørgsmål, som den har rejst på grundlag af artikel 7, er tilstrækkeligt til at indrømme Michel S. ret til at nyde godt af den nationale lovgivning vedrørende revalidering af handicappede i hans egenskab af søn af en vandrende arbejdstager.

Denne følgeslutning er efter vor mening ukorrekt.

Alene overskriften til afsnit II i forordning nr. 1612/68 — »udøvelse af beskæftigelse og ligestilling« — fører allerede til den antagelse, at de sociale fordele, som er nævnt i artikel 7, og som hører ind under dette afsnit, skal være knyttet til udøvelsen af lønnet virksomhed på en af medlemsstaternes område og netop forudsætter, at der er tale om en vandrende arbejdstager, hvorfor de er forbeholdt personer, som har eller har haft denne egenskab.

Vor opfattelse bekræftes af det forhold, at forordningen på den ene side sondrer mellem de rettigheder og fordele, som indrømmes arbejdstagerne selv (artiklerne 7-9) og på den anden side dem, som hans familiemedlemmer nyder godt af.

Det er i realiteten artiklerne 10-12 i denne tekst, som behandler situationen for arbejdstagerens familie. Ved en ændring offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* den 7. december 1968 blev der foran artikel 10 indsat et afsnit III med den udtrykkelige overskrift »arbejdstagerens familie«.

Det præciseres i forordningens femte betragtning: »retten til fri bevægelighed forudsætter, for at den objektivt set kan udøves i frihed og værdighed, ... alle hindringer, der står i vejen for arbejdskraftens bevægelighed skal endvidere fjernes, især med henblik på at arbejdstageren kan samles med sin familie i modtagerlandet og betingelserne for denne families integration i modtagerlandets miljø«.

Med henblik på disse formål giver artikel 10, stk. 1 ægtefællen og efterkommere i lige linie, der er under 21 år eller forsørges af arbejdstageren, såvel som hans eller hans ægtefælles slægtninge i opstigende linje, når disse forsørges af ham, ret til at tage bopæl på den medlemsstats område, hvor arbejdstageren udøver sin virksomhed. Samme artikel, stk. 3 tager sigte på at udelukke enhver forskelsbehandling mellem vandrende arbejdstagere og indenlandske arbejdstagere for så vidt angår retten til familiebolig.

Artikel 11 sikrer arbejdstagerens ægtefælle og hans mindreårige børn eller børn, som forsørges af ham, ret til at udøve enhver lønnet beskæftigelse på hele modtagerstatens område.

Endelig bestemmer artikel 12, at hans børn har adgang til almindelig undervisning, lærlingeuddannelse og faglig uddannelse på samme vilkår som statsborgere i denne stat, hvis de er bosat på dennes område.

Det er på disse sidste bestemmelser, som særlig finder anvendelse på fællesskabsarbejdstagerens børn, man efter vor opfattelse skal støtte den fortolkning, som den belgiske dommer forventer af Domstolen.

Den nære sammenhæng, der findes mellem de bestemmelser, som tillægger arbejdstagerne selv rettigheder, og dem som vedrører rettigheder for deres familiemedlemmer, må efter vor mening give Domstolen adgang til som følge af de faktiske oplysninger, som fremgår af den aktsamling, som er oversendt af den nationale dommer, at omformulere det stillede spørgsmål, således at de momenter, som er af betydning for løsningen af den konflikt, som er forelagt den, kan stilles til rådighed for denne dommer.

Fondens repræsentanter indvender imidlertid, at forordningens artikel 12 kun omhandler almindelig undervisning, lærlingeuddannelse og faglig uddannelse. Den nævner hverken revalidering eller faglig omskoling.

Denne forskel i formuleringen er i vore øjne på ingen måde afgørende. Den forklares ved det forhold, at revalideringen og omskolingen i artikel 7 vedrører personer, som, mens de fortsat besad deres fulde fysiske og åndelige evner, udøvede en faglig virksomhed, og som har oplevet, at deres beskæftigelsesmuligheder er blevet forringet som følge af en nedsættelse af deres ydeevne. Det drejer sig i så fald enten om at hjælpe dem til at genopnå deres fulde ydeevne eller at sætte dem i stand til at finde en beskæftigelse, som stemmer overens med deres vedvarende delvise uarbejdsdygtighed.

Problemet stiller sig på en anden måde for børn, som endnu ikke er begyndt at arbejde, og som endnu ikke har haft beskæftigelse.

For at give den rettighed til adgang til enhver form for beskæftigelse på bopælsstatens område et reelt indhold, er det nødvendigt at sikre disse personer adgang til almindelig undervisning, lærlingeuddannelse og faglig uddannelse på samme vilkår som børn af denne stats statsborgere, dvs. at give dem mulighed for at uddanne sig til at beklæde en stilling med samme chancer som statsborgere.

Anvendelsen af dette princip indebærer ingen retlige vanskeligheder, når det drejer sig om børn, som besidder den fulde fysiske og åndelige ydeevne. Vil dette sige, at reglen om ligestilling ikke gælder for den, der som følge af sin skade kun har begrænsede beskæftigelsesmuligheder?

I henhold til Kommissionen og den italienske regering ville en sådan fortolkning være i modstrid både med fællesskabslovgivningen og formålet med forordning nr. 1612/68. Vi deler fuldt ud denne opfattelse.

I det omfang, hvori modtagerstatens lovgivning for sine egne statsborgere opretter en *specialiseret* faglig uddannelse og erhvervsvejledning med det formål at gøre det muligt for de unge handicappede at tilpasse sig til en faglig beskæftigelse, som er forenelig med deres handicap, kan børn af fællesskabsarbejdstagerne ikke behandles anderledes. De bør nyde de samme fordele uden forskelsbehandling på grund af nationalitet. Den faglige uddannelse, som de har ret til, kan ikke forstås indskrænkende. Dette udtryk dækker ligeledes de særlige uddannelsesmetoder, som er tilpasset de personers situation, hvis fysiske eller mentale evner er nedsat.

Det er interessant at konstatere, at denne videre betydning af begrebet faglig uddannelse er blevet opretholdt i Den europæiske sociale Pagt, der er underskrevet den 8. oktober 1961 bl.a. af Belgien, og som trådte i kraft den 26. februar 1965.

I henhold til artikel 10 i denne aftale, som er udarbejdet inden for Europarådets rammer, skal:

»de kontraherende parter forpligte sig til med henblik på at sikre en reel udførelse af retten til faglig uddannelse: ... og i fornødent omfang sikre eller begunstige teknisk og faglig uddannelse for enhver person, *herunder handicappede*«.

Pagtens artikel 9 er formuleret i tilsvarende vendinger for så vidt angår udøvelsen af retten til erhvervsvejledning.

Endelig har signatarstaterne i henhold til artikel 15 i denne tekst forpligtet sig til at træffe egnede foranstaltninger for på den ene side at stille særlige midler til faglig uddannelse, derunder om nødvendigt specialinstitutioner af offentlig eller privat karakter til disposition for personer med fysisk og mentalt nedsatte evner, og på den anden side at sikre deres ansættelse ved hjælp af særlig bistand, og endelig at give dem mulighed for beskyttet beskæftigelse og at tilskynde arbejdsgiverne til at antage fysisk handicappede personer.

I henhold til de definitioner, som er antaget af Den europæiske sociale Pagt, må den faglige uddannelse således omfatte særlige foranstaltninger, som er tilpasset unge handicappede.

I denne henseende er fordelene efter den belgiske lov af 16. april 1963 ikke på nogen måde begrænset alene til handicappede arbejdstagere; den er også sikret »potentielle« arbejdstagere, navnlig sådanne, som på grund af deres unge alder endnu ikke er trådt ind i en faglig beskæftigelse, eller hvis beskæftigelsesmuligheder faktisk er reduceret som følge af deres utilstrækkelige fysiske eller åndelige evner.

Den nationale Fond for revalidering skal sikre disse unge handicappede den medicinske eller kirurgiske behandling, som giver dem evnen til at udføre erhvervsmæssigt arbejde. Det er dens opgave at overvåge, at de får skoleuddannelse og en efter deres tilstand passende faglig uddannelse, at de får en særlig erhvervsvejledning, og endelig, at der gives dem en passende beskæftigelse, i fornødent fald på en beskyttet arbejdsplads.

Den nationale Fonds opgave er således, for så vidt angår de handicappede, at indpasse disse i erhvervslivet.

Repræsentanten for den nationale belgiske fond har imod den løsning, som vi foreslår, anført, at dersom man på grundlag af forordning nr. 1612/68 giver handicappede børn af vandrende arbejdstagere ret til at nyde godt af en indenlandsk lovgivning om hjælp til personer med fysisk eller mentalt nedsatte evner, ville man herved foregribe en for tiden stedfindende udarbejdelse af en fællesskabsforordning på dette område.

Dette argument beror på en fejltagelse.

Det er ganske vist rigtigt, at ingen forordning, som er truffet i henhold til Rom-traktaten, indtil nu udelukkende har omhandlet de handicappedes stilling, men dette skyldes, at Fællesskabets virksomhed vedrørende Den nationale Fond befinder sig på et andet plan. Dens mål er samordningen af og tilnærmelsen mellem de nationale lovgivninger samt forbedringen af deres effektivitet. Det arbejde, som er foretaget under Kommissionen, tager sigte på at fremme en »lighed i fremskridtet«.

Helbredelsen af de handicappede, hvis meget store antal faktisk giver anledning til bekymring, viser, at man bestræber sig på at samordne medlemsstaternes initiativer og at yde en mere fuldstændig og mere tilpasset beskyttelse.

Den omstændighed, at et sådant initiativ endnu ikke er gennemført, udgør givetvis ikke nogen tilstrækkelig grund til at nægte børn af vandrende arbejdstagere den ret til ligebehandling, som er sikret dem ved forordning nr. 1612/68 i det omfang, de allerede gældende nationale regler giver mulighed for faktisk at sikre dem denne fordel.

Endelig synes det argument, hvorefter Den europæiske sociale Fond indtil nu kun har ydet sin finansielle støtte til Den belgiske nationale Fond for social revalidering af handicappede for så vidt angår revalidering af arbejdsløse arbejdstagere, at være uden betydning.

I realiteten hjemler den af Fællesskabets Råd trufne beslutning af 1. februar 1971 om reformen af Den europæiske sociale Fond udtrykkelig støtte ikke alene til afskaffelse af arbejdsløshed og længere tids underbeskæftigelse, såvel som til uddannelse af højt kvalificeret arbejdskraft, men også til virksomhed, som tager sigte på handicappedes indpasning eller genindpasning i erhvervslivet; den begrænser på ingen måde denne mulighed for støtte til arbejdstagere, som har mistet deres beskæftigelse på grund af nedsættelsen af deres fysiske eller mentale evner.

Vi fremsætter afslutningsvis følgende forslag til afgørelse:

1. Arbejdstagere, som er statsborgere i en medlemsstat, og hvis beskæftigelsesmuligheder er reducerede som følge af nedsættelse af deres fysiske eller åndelige evner, skal på en anden medlemsstats område, hvor de er bosat

og udøver — eller har udøvet — deres faglige beskæftigelse, i henhold til artikel 7 i Rådets forordning nr. 1612/68 nyde de fordele, der er foreskrevet af denne stats lovgivning vedrørende handicappedes sociale revalidering under samme vilkår som de indenlandske.

2. Disse arbejdstageres mindreårige børn eller børn, som de forsørger, skal i henhold til artikel 12 i denne forordning også på dette område behandles på lige fod med de indenlandske.